



ציון צפתי, העולם הזה

# עורכת־הדין מינה ברייטמן, שעבדה במישרדו של אדם פרוסט (מימין) והורשעה בפלילים, מגלה מדוע הסתבכה

ההליך של שלילת־רשיון. אני יודעת שעברתי עבירות ומגיע לי עונש". יש עדיין תביעות אזרחיות התלויות נגדה והיא משלמת אותן בתשלומים ממשכורתה כמוכירה בחברה תל־אביבית.

מכיוון שלא יכול היה לתת ערבות נקאית שנדרשה על־ידי משרד־התעשייה והמיסחר, החליט לעבור כסוכן־ביטוח. עוד לפני שהתחיל לעבוד שכר לו דירה מחדרת במלון בתל־אביב, משם היה מנהל את עסקיו. הוא התחיל לנסוע לחו"ל ואמר לי שמכיוון שאינו נוסע על חשבוני אין זה עסקי. הוא פתח כל מיני עסקים שאני לא הסכמתי להם. וכדי לעקוף אותי,

לצורך הרחבת העסק הכניס שותף פים שהשקיעו כספים. היו אלה ברוך אהרון, צבי פאר ויאיר קולטון. שהתפרסמו אחר כך מפרשיות אחרות. בינתיים חלה מנחם ברלקתיקרום המות. כדי לעבור טיפולים שונים נסעה כל המישפחה לארצות־הברית והעסק נותר בידי השותפים. כאשר חזרו לארץ גילו מנחם ומינה שהעסק הסתבר, ונותרו חובות גדולים

# "כמו סמרטוט ריצפה!"

עם ערכים כדי להשיג את הכסף שאני חיבת". הדבר היחיד שעזר למינה בשעותיה הקשות היו חבריה, עורכי־הדין פנחס נוסבאום וגלעד ישעיהו. נוסבאום אף ייצג אותה בבית־הדין. וישעיהו העיד עבורה כעד־אופי. התאבדותו של אדם פרוסט לפני חודש הממה את מינה. חברה טילפנה אלי ואמרה: אדם הכניס לעצמו כדור בראש' התעלפתי. שפכו עלי מים והייתי במצב נורא. זה נשגב מבינתי כיצד פרוסט היה מסוגל לעשות זאת. פעם, כאשר חבר שלו, עורך־הדין ראובן גפטר, התאכזר הוא ישב ובכה, ואמר: למה הוא עשה זאת, הרי אפשר

כאשר סירבתי לנסח לו חווים, הוא פנה לחברים שיעשו זאת עבורו, סיפרה מינה. הריבית הגיעה למימרים של 10% דולרית לחודש, התחילו להחזיר לי שיקים, הסתובבתי כמו סהרורית, לא תיפקרתי ולא ידעתי מה לעשות. לא קיבלתי גיבוי ממנחם. הלכתי לרואה־החשבון שלנו כדי לבקש הלוואה של 3000 דולר. הוא הבין מה מצבי, טילפן לפרוסט והם ניסו לעזור, אבל כבר לא יכלו.

שהיה צורך לכסותם. כל הכסף שנותר ממכירת הדירה הלך לכיסוי החובות, אבל מנחם סירב לוותר על עסקי־הבשר וטען שאם יותר על העסק המצב יהיה יותר גרוע. היתה נורמה בינו ובין השותפים ונקבע שעל מנחם לשלם להם 300 אלף לירות.

## "לא עירער ולא הירהור"

מינה אחר שבועיים הכספים. טיפ־לה מינה, מכרה האשה מיגרש שקיבלה מאביה, ואת יותר החוב המשיכה לשלם בתשלומים. כשנגמר הרברים שלי שיכולתי למכור לקחתי מאמי, סיפרה מינה. אביה של עורכת־הדין הצעירה, שתמך בה והיה הגב שלה, מת בנסיבות טראגיות לפני הסתבכותה הכלכלית.

באותה תקופה כולם התחילו לשי אול אותי מדוע אני לא עוזבת את מנחם. אמרתי להם שלא עוזבים אדם כאשר הוא בצרות. הוא היה במשבר מהמחלות ונכנס לדיכאונות. ניסיתי לעזור אותו. אבל ככל שעזרתי לו יותר, כך הוא לעג לי יותר והשפיל אותי יותר.

הוא התייחס אלי כמו אל סמרטוט ריצפה. הוא היה מעליב אותי, מדכא אותי ומשפיל אותי. אבל פחדתי לעזוב אותו כי פחדתי להישאר לבדי. איכרתי לגמרי את הביטחון העצמי שלי. חלק גדול מההסתבכות שלי היו מתוך חשש שהוא יעזוב אותי. כאשר גיליתי שיש לו משהי אחרת עשיתי שמיניות באוויר כדי להחזיר אותו אלי, סיפרה מינה.

כאשר רצה הבעל לקבל הלוואות הבנקים סירבו לתת, פנה למלווים בשוק האפור וביקש את עזרתם. כערבות הטובה ביותר הציג להם את אשתו. היא עורכת־דין וחייבת לכבד שיקים, אחרת יקחו לה את הרישיון, הסביר למלווים. החובות נפתחו וגדלו, האינפלציה, שהשתוללה באותה תקופה, גרמה לכך שאי אפשר היה בכלל להרביק את החובות.

מינה לוותה מכיס אחר, כדי לכסות חוב ומייד רצה ללוות כסף נוסף, כדי לכסות את החוב החדש. פרוסט היה בסדר העניינים כבר מתחלה, כי הוא חתם לי על ערבויות בנקים. האמון שלי בפרוסט היה מוחלט. לא היה לי לי עירער ולא הירהור על החלטותיו. כל חשבונות המישרד היו בידי של פרוסט והוא היה אומר לי מדי חודש כמה הרווחנו, או שלא הרווחנו דבר ואין הכנסות החודש. כאשר לא היו הכנסות לאי מיכלתי אגורה. היום אנשים באים ושואלים אותי אם פרוסט לא עבר עם עלי. כאשר עזב הבעל את עסקי־הבשר,

מנערתו כינו אותו. מנחם היפה. למרות שמעולם לא למד ולא עבר ב־אופן סדיר הוא אהב להתלבש במיטב החליפות, להתהדר בשעון יקר ולהי תגורר בכתייהמלון הטובים ביותר.

מנחם בא ממישפחה נחמדה, הוריו היו יוצאי־אשואה שכינו את כנס היפה הנסיד". הוריה של מינה התנגדו לשידוך. הם הבחינו בחוש של הורים כי מנחם אינו טוב למינה חלשת־האופי. מינה ניסתה להיפרד, וחודשים החזי קה מעמד בלעדיו. אבל אז הוא התקשר אליה והפעיל עלי את כל קסמיו. לחץ על כל הנקודות הרגישות ואני לא עמדתי בכך וחזרתי אליו, סיפרה מינה. השניים נישאו בסוף 1976.

## "אלימות מילולית"

מינה התקדמה היטב בעבודתה וסמוך לנישואיה כבר קיבלה אחו־זים מהכנסות מישרדו של פרוסט. בעזרת מכרים סידרו למנחם עבודה במיפ־על־בשר. היה זה מיפעל שנוהל בידי אלי טיסונה. מנחם השאפתן לא הסכים לעבוד כשכיר ואחרי חצי שנה החליט לפתוח בעצמו עסק של סיטואיי־בשר. באותה תקופה התגוררו בני־הזוג בדירתה של מינה בבת־ים. דירה שהיתה שלה עוד מלפני הנישואין. אבל כאשר נולד להם ילד והם חשבו לעבור לדירה אחרת, הציג משהו שימכרו את הדירה, ישכרו דירה אחרת בתל־אביב וישקיעו את הכסף. מנחם תמך מאוד בסירור הזה, וכך עשו. הדירה נמכרה והם שכרו דירת־גג יקרה ברמת־אביב. בעיות כלכליות לא היו להם. מינה עבדה, הבעל קיבל תגמולים ממישרד־הביטחון בגלל נכותו, והם נהגו לערוך מסיבות ו־להזמין חברים לארוחות־ערב, כאשר מינה מבשלת כמו ידיה בכישרון גדול.

"לא, היה נעים להיות אצלם", סיפר יריד־מישפחה. "מנחם היה מתעלל במינה באלימות מילולית נוראה. הוא לעג לה וקרא לה: 'מכוערת', 'טיפשה', והיא, במקום לכעוס עליו, היתה מצחקקת כמו אידיוט ושותקת. זה היה כליכך לא נעים עד שחברים נתנו לא היה לבוא אליהם."

פרוסט לא אהב את מנחם. בין השניים לא היתה כימיה. ומינה נקלעה בין שני הכוחות החזקים ביותר בחייה, כאשר כל אחד מושך לצידו. הבעל, שראה את עצמו כסוחר מצליח, פיתח את העסק שלו ללא כל מחשבה על המימון וההוצאות הכרוכות בכך. הוא קנה משאית, בית־קירור, חנות־בשר והסביר לאשתו שאת עסקי־הכספים היא צריכה לסדר. הוא חי באפוריה של סוחר גדול, השיקים שנתן לא חזרו, כי אני דאגתי לכך", סיפרה מינה.

רעשה עולל למינה ברייטמן. כל מי שמע על התאבדותו של עורך־הדין הנודע אדם פרוסט קישר בתחילה את מותו עם הסתבכותה הפלילית של עורכת־הדין מינה ברייטמן שעבדה במישרדו 14 שנה.

רק לאחר ומינה התברר מחקירות המישרד כי לא היה כל קשר בין בעיותיה הכספיות של פרוסט והיקפן, לבין הצרות שהביאו את מינה ברייטמן לזיוף ערבויות ולמעול בכספי לקוחות. הייתי בידיים של שני פטריארכים, ובגלל אישיותי החלשה הרגשתי כמו סמרטוט־ריצפה", סיפרה השבוע מינה להולונס־הזה. מינה, 37, ילידת בת־ים, הגיעה למישרדו של אדם פרוסט כמתמחה ב־1971. אביה, שהיה קבלן, העביר את כל העיסקות המישפטיות שלו למישרד שבו עבדה בתו. לאחר שסיימה את התמחותה, קנה לה אדם פרוסט גלימה והוסיף את שמה לשלט המישרד.

היה ברור שהיא משיכה לעבוד אצלו. את היחסים בינינו אפשר להבין הכי טוב אם אומר שלמרות שעבדתי במישרדו 14 שנה, ולבסוף הייתי גם שותפה במישרד, ובילינו יחד שעות רבות של היום לא קראתי לו מעולם אדם. לא יכולתי עד הרגע האחרון קראתי לו מר פרוסט". סיפרה מינה. פרוסט תמיד היה המורה, המדריך והדוגמה. מינה היתה מתייעצת איתו בכל דבר, החל מבעיות מישפטיות ועד לבעיות אישיות. היא ארתה בו סמכות עליונה. אפילו מבחינה מיקצועית לא ידעתי כמה אני טובה, היו לי כליכך הרבה ספקות בעצמי. היום אני יודעת שהייתי טובה מאוד. אבל במישרד תמיד היתה לי הרגשה של שוליה."

## "מנחם היפה"

מינה היא אשה קטנה ממושקפת ורקת־גזירה. היום היא נראית כמו אשה שהיחיים שכרו אותה. ב־1974 חזרה מחו"ל ובמטוס הכירה גבר יפה־תואר שנראה לה כהתגלמות חלומותיה. זה היה אחרי מילחמת יום־כיפור, והוא היה מנון כמעט כולו בגבס. הוא סיפר כי נפצע במלחמה. מלבד היותו יפה־תואר היתה לו גם לשון חלקלקה. הוא סיפר על עצמו ועל כך שאובנם לא למד באופן מסודר, אבל עבד כמורה וכאישי־חקירות, ו־השתתף בהפקות־סרטים. נמשכתי אליו בכבלי־קסם, אומרת מינה בחיך ציני מריר.

מינה אינה רוצה לדבר סרה בבעלה לשעבר, שהוא גם אבי ילדיה. אבל חברים, המכירים אותה, מתארים את מנחם ברייטמן כגטוס הידי. הם מספרים כי היה יפה כשחקן־קולנוע וכי



ציון צפתי, העולם הזה

## מינה ברייטמן עם סניגורה מינחם נוסבאום

בעלי אמר שאני טיפשה ומכוערת". והטלפון בדירה המפוארת ברמת־אביב, אי קמתי ועזבתי את הבית, סיפרה מינה. היא חזרה לגור עם שני ילדיה אצל אמה, שם התגוררה עד לימים אלה. מינה קוותה לקבל עזרה מאחיו של בעלה, המתגורר בקנדה, אבל כאשר באה אליו הוא סירב לעזור, ונתן לה רק את הכסף לכרטיס־הטיסה ארצה. כאשר חזרה לארץ גילתה שהפרשה התפוצצה. הנושים פנו למישרד, התגלו המעילות בכספי לקוחות ו־הזיופים שעשתה ביאוושה. אני לא מנסה להתחמק מאחריותי ולא ברחתי מהארץ כמו שאמר, אומרת מינה. את רישיון עריכת־הדין החזרתי ללישכה, כי לא רציתי לעבור את כל